



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **N. T. D.**, narozený dne XXX
státní příslušnost XXX
ubytování na adrese XXX
zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem,
sídlem Příkop 8, 602 00 Brno,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem Náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 11. 2017, č. j. MV-114935-4/SO-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se u Městského soudu v Praze domáhal svou žalobou zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí vydaného Ministerstvem vnitra – Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „odvolací orgán“ nebo „žalovaná“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání

proti rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „prvostupňový orgán“ nebo „ministerstvo“) ze dne 17. 8. 2017, č. j. OAM-1564-6/ZR-2017. Tímto rozhodnutím byl žalobci podle ust. § 77 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušen trvalý pobyt.

2. Žalobce namítá nezákonnost napadeného i prvostupňového rozhodnutí a dožaduje se jejich zrušení. Žalobce blíže uvádí, že se dne 17. 6. 2015 dostavil do jazykové školy, kde se účastnil jazykové zkoušky a poté mu bylo předáno osvědčení o znalosti českého jazyka na úrovni A1, které převzal v dobré víře, že jazykovou zkoušku úspěšně vykonal a toto osvědčení v dobré víře předložil v řízení o povolení k trvalému pobytu.
3. *V prvním žalobním bodu* nesouhlasí žalobce s ministerstvem, které zpochybňuje, že osvědčení převzal v dobré víře, že zkoušku vykonal a že v dobré víře je předložil ke své žádosti o povolení k trvalému pobytu.
4. Žalobce k tomu uvádí, že měl za to, že zkoušku složil úspěšně proto, že po jejím ukončení obdržel předmětné osvědčení a nesouhlasí s tím, že si musel být vědom, s ohledem na předchozí dva neúspěšné pokusy, že zkoušku nesložil úspěšně. Žalobci totiž není známo, jak má zkouška probíhat. O tom, jaký má být průběh zkoušky, jak probíhá hodnocení, z kolika částí se zkouška skládá, se nikdy nezajímal. Někteří občané Vietnamu chodí na zkoušku 5x i 6x, než uspějí. Žalobce zájímalo pouze, zda dostane osvědčení či nikoli. Osvědčení o znalosti českého jazyka pro něj bylo jen dalším potřebným dokladem k žádosti o pobyt. Při každé zkoušce vždy dělal vše podle požadavků zkoušejících, dvakrát mu bylo sděleno, že zkoušku nesložil a potřetí mu bylo vydáno osvědčení. Žalobci není zřejmé, jak mohl průběh dvou neúspěšných předchozích zkoušek vzbudit v žalobci pochybnost, že třetí zkoušku nesložil a osvědčení mu nemělo být vydáno. Požadovaná znalost je na úrovni A1, tedy na úrovni, která je pouze základní a jedná se o úroveň jazykových znalostí v rozsahu nejnutnější komunikace s okolím. Uživatel jazyka na úrovni A1 není obecně schopen v daném jazyce porozumět pravidlům skládání zkoušky, ať už v mluvené formě (od zkušebních komisařů na místě) či ve formě psané (tedy na webovém serveru provozovaném jazykovou školou). Výše uvedené skutečnosti jsou významné z hlediska ust. § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť popsání jednání žalobce neobsahuje žádný podvodný prvek.
5. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce upozorňuje, že ust. § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je transpozicí čl. 9 odst. 1 písm. a) Směrnice Rady 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty (dále jen jako „Směrnice“) jenž upravuje právo členských států zrušit povolení k pobytu získané podvodem, což znamená, že nikoli každé uvedení údajů, které neodpovídají skutečnosti, je důvodem pro zrušení povolení k trvalému pobytu. Směrnice vyžaduje, aby bylo prokázáno podvodné jednání cizince, což však v případě žalobce prokázáno nebylo. Směrnice při tom obsahuje pravidlo, že vnitrostátní úprava nemůže být pro cizince méně výhodná, než Směrnice. Žalobce současně tvrdí, že ustanovení § 77 odst. 1 písm. b) uvedeného zákona je v části, která stanoví, že ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinci byl trvalý pobyt povolen na základě náležitostí, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti, v rozporu s čl. 9 odst. 1 písm. a) Směrnice, když neobsahuje požadavek, aby se jednalo o podvodné jednání ze strany žadatele. K tomu žalobce poukazuje na judikaturu SDEU, dle níž Evropské právo jako celek má přednost před vnitrostátními předpisy (viz rozsudek SDEU ze dne 15.

července 1964, ve věci C-6/64 Costa vs. ENEL). Žalobce má za to, že uvedené ustanovení Směrnice je dostatečně jasné a určité, aby jej mohl následovat přímý účinek. Závěrem uvádí žalobce, že je třeba, aby se vnitrostátní orgány členských států řídily i tzv. zásadou nepřímého účinku Směrnice, tedy že její obsah musí být brán v úvahu při interpretaci odpovídajících vnitrostátních předpisů.

6. *Ve třetím žalobním bodu* nesouhlasí žalobce s ministerstvem, které nerespektovalo ust. § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, když neprovedlo žádné dokazování ohledně skutečné jazykové vybavenosti žalobce a její závěry jsou pouze spekulativního charakteru. Aby totiž bylo možno tvrdit, že osvědčení o znalosti českého jazyka obsahuje nepravdivý údaj, musely by správní orgány prokázat, že žalobce ve skutečnosti znalost českého jazyka na úrovni A1 nemá. To, že údajně zkoušku nesložil úspěšně, ještě neznamená, že nemá znalost českého jazyka na úrovni A1. Postup ministerstva neodpovídal skutkovému stavu, neboť náležitost předložená správnímu orgánu neobsahovala údaj, který by neodpovídal skutečnosti.
7. *Ve čtvrtém žalobním bodu* namítá žalobce, že Osvědčení o znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu na území České republiky (dále jen „Osvědčení“) je veřejnou listinou, a proto mu svědčí presumpce správnosti. Z napadených rozhodnutí není přitom zjevné, na základě čeho je upřednostňováno a hodnoceno jako důkaz s vyšší právní silou sdělení ředitele školy oproti veřejné listině. Předmětné Osvědčení je osvědčením ve smyslu části čtvrté zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a jako takové může být zrušeno pouze podle § 156 odst. 2 správního řádu, tedy pouze ten, kdo je vydal, může osvědčení zrušit. K vydání takového úkonu však škola nepřistoupila, a tudíž Osvědčení je platné. Žalovaný pochybil, pokud tuto skutečnost se školou nevyjasnil.
8. *V pátém žalobním bodu* žalobce rovněž namítá, že z ust. § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že se musí jednat o údaje „podstatné“ pro posouzení žádosti. Dle žalobce však podstatnost zkoušky z českého jazyka pro posouzení žádosti o trvalý pobyt nemá oporu v žádném ustanovení Směrnice. Podle čl. 5 odst. 2 Směrnice členské státy mohou požadovat, aby státní příslušníci třetích zemí dodržovali integrační opatření v souladu s vnitrostátním právem. Dodržování integračních opatření však není totožné s požadavkem na předložení osvědčení o zkoušce z českého jazyka. Za dodržování integračních opatření by dle žalobce bylo možno považovat, kdyby byla stanovena povinnost navštěvovat kurzy českého jazyka. Jednalo by se o aktivitu státu zaměřenou na integraci cizince, které by se cizinec musel účastnit.
9. Žalobce proto navrhuje, aby bylo napadnuté rozhodnutí zrušeno.
10. Žalovaná v písemném vyjádření uvedla, že se ztotožňuje se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejících rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Žalovaná uvádí, že odmítá námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné. Ze spisového materiálu nevyplývají žádné nové skutečnosti uváděné žalobcem. V podrobnostech odkazuje žalovaná na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál.
11. *K námitkám v prvním žalobním bodu* žalovaná uvádí, že považuje tvrzení žalobce o tom, že mu není znám průběh jazykové zkoušky za účelové. Předně žalovaná zdůrazňuje, že vyhláška č. 348/2008 Sb., jež stanovuje rozsah požadované znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu na území České republiky (dále jen „vyhláška č. 348/2008 Sb.“), obsahuje pro žalobce konkrétní povinnosti, které má prokázat před

zkušební komisí jazykové školy. Pokud se žalobce nezajímal o právní předpis, jenž mu stanovoval povinnost prokázat určitý rozsah jazykových schopností, nelze jeho jednání považovat za jednání činěné v dobré víře. Prokázání určité úrovně písemné i ústní komunikace je podmínkou stanovenou právním předpisem. Osvědčení předložené žalobcem prvostupňovému orgánu sice obsahovalo údaj o tom, že *„toto osvědčení bylo vydáno v souladu s vyhláškou č. 348/2008 Sb., o výuce a zkouškách znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu na území České republiky“*, což však nebyla skutečnost, neboť žalobce dle dokumentace vedené jazykovou školou neprokázal ze zákona požadovanou znalost českého jazyka, tudíž neměl prvostupňovému orgánu předkládat Osvědčení. Tvrzení žalobce, že osoby disponující jazykovou úrovní AI nejsou schopni porozumět pokynům stanoveným k jazykové zkoušce, považuje žalovaná za absurdní, neboť pokyny ke zkoušce zahrnují např. sdělení o termínech konání jazykové zkoušky, co má uchazeč předložit za doklady při zkoušce, pokyny ze strany zkoušejících ke vstupu do zkušební místnosti, pokyny k zahájení a ukončení písemného testu, informaci o časovém limitu pro složení písemné zkoušky, sdělení, jak má správně označit správnou odpověď, sdělení o tom, z jakých částí se jazyková zkouška skládá, sdělení o sankci za nevhodné jednání při zkoušce či sdělení, zda zadání umožňuje jednu nebo více správných odpovědí. Pokud se žalobce skutečně nezajímal o podmínky úspěšného složení jazykové zkoušky, a to i navzdory tomu, že nebyl při předchozích pokusech o její složení schopen prokázat ze zákona požadovanou znalost na úrovni AI, a ignoroval právní úpravu vztahující se k průběhu a vykonání jazykové zkoušky z českého jazyka, nelze než konstatovat, že za nesložení jazykové zkoušky si sám nese odpovědnost. Bylo na žalobci, aby prokázal zákonem stanovenou znalost českého jazyka.

12. *K námitkám ve druhém žalobním bodu* žalovaná uvádí, že dle čl. 9 odst. 1 písm. a) Směrnice dlouhodobě pobývajících rezidentů ztrácí nárok na právní postavení dlouhodobě pobývajících rezidentů, jestliže bylo zjištěno, že právní postavení dlouhodobě pobývajících rezidentů bylo získáno podvodem. Z hlediska naplnění důvodu pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a ve smyslu Směrnice není nutné, aby bylo prokázáno toliko podvodné jednání ze strany cizince, postačuje, když ze skutkových zjištění je zřejmé, že k získání povolení k trvalému pobytu došlo na základě podvodného jednání, tj. předložení dokladu, jenž obsahoval podstatné údaje pro posouzení žádosti, které neodpovídaly skutečnosti. V dané věci je podstatné, že žalobce na základě předloženého osvědčení, jež obsahovalo podstatné údaje, které neodpovídaly skutečnosti, získal povolení k trvalému pobytu. Odpovědnost za předloženou náležitost nesl žalobce. Osvědčení obsahovalo informace o tom, že *„toto osvědčení bylo vydáno v souladu s vyhláškou č. 348/2008 Sb., o výuce a zkouškách znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu na území České republiky“*, ačkoliv žalobce nebyl zkušební komisí připuštěn k ústní zkoušce.
13. Žalovaná považuje tvrzení o tom, že žalobce nevěděl o průběhu a výsledcích jazykové zkoušky za nevěrohodné, neboť žalobce byl zjevně obeznámen s velkým množstvím skutečností týkajících se průběhu a výsledku jazykové zkoušky. Ostatně žalobce byl z důvodu svých předchozích neúspěšných pokusů při zkoušce z českého jazyka zjevně opakovaně vystaven kritériím pro splnění jazykové zkoušky. Nevěrohodně působí i sama skutečnost, že by zkušební komise při uvedení pokynů o průběhu jazykové zkoušky žalobci opakovaně zatajila tak zásadní věc jako existenci ústní části zkoušky. Žalobcem tvrzenou lhostejnost ve věci přístupu ke složení jazykové zkoušky nutné pro získání osvědčení nelze považovat za jednání v dobré víře.

14. *K námitkám ve třetím žalobním bodu* žalovaná uvádí, že o tom, že žalobce neprokázal při jazykové zkoušce konané dne 17. 6. 2015 ze zákona nutnou jazykovou znalost, dostatečně svědčí zejména dokumentace o průběhu a výsledku jazykové zkoušky ze dne 17. 6. 2015. Závěr o tom, zda se žalobce dne 17. 6. 2015 prokázal ze zákona nutnými jazykovými znalostmi na úrovni AI mohla učinit pouze zkušební komise, před níž žalobce v ten den předstoupil, přičemž dle předložené dokumentace jazykové školy žalobce neprokázal ze zákona požadovanou znalost českého jazyka.
15. *K námitkám ve čtvrtém žalobním bodu* žalovaná uvádí, že z ustanovení § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že Ministerstvo vnitra je oprávněno konstatovat naplnění důvodu pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu bez omezení, o jakou náležitost uvedenou v ustanovení § 70 odst. 2 zákona o pobytu cizinců by se mělo jednat. Prvostupňový orgán si opatřil od jazykové školy relevantní podklady pro vydání rozhodnutí, a to zejména dokumentaci vedenou v souladu s ustanovením § 4 odst. 2 vyhlášky č. 348/2008 Sb., k průběhu a výsledku jazykové zkoušky konané s žalobcem dne 17. 6. 2015. Provedením důkazu listinami poskytnutými jazykovou školou, jež vznikly v rámci její zákonné povinnosti vést dokumentaci o průběhu a výsledku jazykové školy, bylo prokázáno, že žalobce dne 17. 6. 2015 neúspěšně vykonal jazykovou zkoušku, a tudíž neprokázal ze zákona povinnou jazykovou znalost nutnou k získání Osvědčení. Absence zákonné dokumentace svědčící ve prospěch žalobceva úspěšného složení jazykové zkoušky a naopak existence zákonné dokumentace svědčící o neúspěšnosti složení jazykové zkoušky ze strany žalobce nelze než považovat za jednoznačný důkaz, že žalobce ve skutečnosti jazykovou zkoušku úspěšně nesložil. Sdělení jazykové školy a dokumentace o průběhu a výsledku jazykové zkoušky vedená jazykovou školou obsahovaly dostatečné informace, na základě kterých bylo možné učinit závěr, že žalobcem předložené osvědčení obsahovalo údaje podstatné pro posouzení žádosti, jež neodpovídaly skutečnosti. Skutečnost, že jazyková škola nezažádala řízení o zrušení platnosti Osvědčení, není pro případ žalobce rozhodná. Skutková podstata ustanovení § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců neobsahuje ustanovení o tom, že by podmínkou pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu bylo pozbytí platnosti předloženého dokladu.
16. *K námitkám v pátém žalobním bodu* žalovaná uvádí, že Směrnice hovoří pouze o integračních opatřeních, přičemž nestanovuje konkrétní výčet integračních opatření. Směrnice tedy umožňuje členským státům, aby samy učinily integrační opatření v souladu s vnitrostátním právem. Česká republika neurčila za integrační opatření integrační (jazykový) kurz, ale v daném případě určila povinnost prokázat znalost českého jazyka na zákonem požadované úrovni AI pro účely získání povolení k trvalému pobytu. Schopnost komunikovat v českém jazyce na úrovni AI je nutné objektivně zjistit přezkoušením cizince zkušební komisí. Účast na integračním jazykovém kurzu by sama o sobě neprokazovala ze zákona požadovanou znalost českého jazyka, neboť pouhá účast na kurzech sama o sobě svědčí o absolvované docházce, nikoliv o prokázání nutné úrovně znalosti českého jazyka.
17. S ohledem na shora uvedené žalovaná navrhuje, aby Městský soud v Praze bez jednání žalobu jako nedůvodnou zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
18. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce v přípise ze dne 10. 1. 2018 výslovně uvedl, že souhlasí, aby bylo ve věci rozhodnuto bez jednání a žalovaný po řádném poučení soudem ve stanovené lhůtě dvou týdnů svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřil (§ 51 s. ř. s.).

19. Městský soud v Praze posoudil věc takto:

20. Dle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců „ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinci byl trvalý pobyt povolen na základě předložených padělaných anebo pozměněných náležitostí nebo náležitostí, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti“.
21. Dle § 70 odst. 2 písm. h) zákona o pobytu cizinců „cizinec je povinen k žádosti o povolení k trvalému pobytu předložit doklad prokazující požadovanou znalost českého jazyka vydaný osobou uskutečňující zkoušku znalosti českého jazyka v rozsahu stanoveném prováděcím právním předpisem vydaným podle § 182a odst. 1 písm. a) (dále jen „zkouška z jazyka“), není-li dále stanoveno jinak“.
22. Dle čl. 9 odst. 1 směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. 11. 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty (dále jen „směrnice“) „dlouhodobě pobývající rezident ztrácí nárok na právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta, jestliže bylo zjištěno, že právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta bylo získáno podvodem“.
23. Meritum věci v posuzované věci spočívá v otázce, zda v případě žalobce došlo k naplnění podmínky dle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců pro zrušení jejího povolení k trvalému pobytu.
24. Mezi stranami je nesporné, že žalobce ke své žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu doložil Osvědčení o znalosti českého jazyka evidenční číslo CZ-2015-134, dle něhož měl vykonat zkoušku dne 17. 6. 2015. Uvedené Osvědčení je jednou ze zákonem stanovených povinných náležitostí žádosti o trvalý pobyt dle § 68 zákona o pobytu cizinců, jehož nedoložení má za následek zamítnutí žádosti.
25. Z vyjádření Jazykové školy ze dne 14. 12. 2015, které je součástí správního spisu, vyplývá, že žalobce se dne 17. 6. 2015 zkoušky zúčastnil, zkoušku však nevykonal a nebylo mu vystaveno Osvědčení. Ve vyjádření jsou uvedeny osobní údaje žalobce a rovněž evidenční číslo CZ-2015-134, které je totožné s evidenčním číslem Osvědčení. Jazyková škola ke sdělení připojila evidenční list žalobce, kde je uveden kód CZ-2015-134, jméno, příjmení a datum narození žalobce. V kolonce 11 jsou uvedeny zkratky P a N, což znamená P – zkontrolovaný a přítomný uchazeč a N – uchazeč, který neuspěl, tj. nedosáhl 60 % z 20 bodů, jenž mohl dosáhnout (tj. 12 bodů) v písemné nebo ústní zkoušce. Ke sdělení jsou dále připojeny odpovědní listy a potvrzení o zkoušce z českého jazyka pro trvalý pobyt v ČR, v němž jsou uvedeny výsledky v jednotlivých blocích zkoušky. V písemné části žalobce dosáhl 5 bodů (25 %) u čtení s porozuměním, 12 bodů (60 %) u poslechu s porozuměním a 13 bodů (65 %) u psaní. Žalobce tedy jednu z písemných částí nesložil, a proto nebyl připuštěn k ústní části zkoušky.
26. *V prvním a třetím žalobním bodu* nesouhlasí žalobce se zpochybněním, že žalobce Osvědčení převzal v dobré víře, že zkoušku vykonal a že je v dobré víře předložil ke své žádosti o povolení k trvalému pobytu. Rovněž namítá, že žalovaná neprovedla žádné dokazování ohledně skutečné jazykové vybavenosti žalobce a její závěry jsou pouze

spekulativního charakteru, resp. neprokázala, že žalobce ve skutečnosti znalost českého jazyka na úrovni A1 nemá, neboť to, že údajně zkoušku nesložil úspěšně, ještě neznamená, že nemá znalost českého jazyka na úrovni A1.

27. Lze konstatovat, že správní orgány po zhodnocení skutkového stavu v dané věci dospěly k závěru, že žalobce se dne 17. 6. 2015 dostavil k jazykové zkoušce a předstoupil v rámci zkoušky před zkušební komisi, avšak z hodnocení této komise současně vyplývá, že nesplnil podmínky pro úspěšné složení jazykové zkoušky a tedy neměl následně obdržet Osvědčení. I když žalobce uváděl, že dne 17. 6. 2015 vykonal zkoušku z českého jazyka, správnímu orgánu nepředložil žádné důkazy, které by potvrdily, že během jazykové zkoušky složil úspěšně všechny části písemné zkoušky a ústní zkoušku, z nichž se povinně skládala jazyková zkouška. Jinými slovy tedy neprokázal, že jím předložené Osvědčení odpovídá skutečnosti, resp. neprokázal, že by zkušební komise shledala, že má jazykové schopnosti nutné pro vystavení dokladu o požadované znalosti českého jazyka.
28. Soud se s tímto závěrem shoduje a dodává, že žalobce námitky shodného obsahu vznesl již v odvolání, a proto byl odvolací orgán povinen se s nimi vypořádat, což učinil na straně 5 až 9 napadeného rozhodnutí, kde mimo jiné uvedl, že „*písemnosti o průběhu jazykové zkoušky ze dne 17. 6. 2015, získané Ministerstvem vnitra od jazykové školy, dávají přesvědčivý obraz o průběhu jazykové zkoušky, na níž se dostavil odvolatel dne 17. 6. 2015. Z obsahu jednotlivých částí písemné zkoušky bylo zřejmé, že odvolatel se zúčastnil úloh písemné části, následně toto bylo vyhodnoceno členy zkušební komise bodovým ohodnocením a poté, vzhledem k jeho neúspěšnosti při jazykové zkoušce, došlo k vystavení Potvrzení o zkoušce z českého jazyka. Evidenční list pak zaznamenal údaje podstatné k identifikaci odvolatele, z jeho strany předložených dokladů i jeho neúspěšnosti. Z výše uvedených písemností je zřejmé, že se jedná o dokumentaci ve smyslu ustanovení § 4 odst. 2 vyhlášky č. 348/2008 Sb., jež jazyková škola vedla v rámci své dokumentace průběhu a výsledku jazykové zkoušky. Výše uvedené písemnosti poskytnuté jazykovou školou Ministerstvu vnitra tak mají dostatečnou vypovídající hodnotu, neboť se jedná o zdokumentování průběhu a výsledku jazykové zkoušky konané s odvolatelem dne 17. 6. 2015. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem je tedy zřejmé, že Ministerstvo vnitra nepochybovalo, když považovalo písemnosti dokumentující průběh jazykové zkoušky ze dne 17. 6. 2015 za dostačující podklady pro vydání napadeného rozhodnutí, neboť, s ohledem na ustanovení § 4 odst. 2 vyhlášky č. 348/2008 Sb., z těchto, jakožto dokumentace zachycující průběh a výsledek jazykové zkoušky odvolatele konané dne 17. 6. 2015, bylo prokázáno, že zkušební komisi nebylo shledáno, že by odvolatel splnil podmínky pro vydání osvědčení*“.
29. Dle soudu je v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně konkrétně popsáno, z čeho se jazyková zkouška skládá a jak ji neúspěšně opakovaně skládal žalobce. Z tohoto popisu je zcela zřejmé, že žalobce si musel být vědom toho, že zkoušku nesložil, proto pokud předložil příslušné Osvědčení o složení zkoušky, činil tak s vědomím, že skutečnosti v tomto Osvědčení nemohou odpovídat realitě. Tím je podle názoru soudu dostatečně naplněna subjektivní stránka takového jednání, které je možno podřadit pod definici podvodného jednání podle článku 9 odst. 1 Směrnice, jehož se žalobce dovolává.
30. Soud nemá pochybnost, že v proběhlém řízení bylo prokázáno, že žalobce k žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu doložil Osvědčení o znalosti českého jazyka, ačkoliv při zkoušce prokazatelně neuspěl. Tato skutečnost vyplývá jednak ze sdělení Jazykové školy a jednak z dokladů o průběhu zkoušky konané dne 17. 6. 2015, které jsou označeny evidenčním číslem žalobce, což vylučuje, že by se tyto materiály mohly vztahovat k osobě odlišné od žalobce.

31. Namítá-li žalobce, že žalovaná neprovedla žádné dokazování ohledně skutečné jazykové vybavenosti žalobce a její závěry jsou pouze spekulativního charakteru, resp. že neprokázala, že žalobce ve skutečnosti znalost českého jazyka na úrovni A1 nemá, pak se soud shoduje s odvolacím orgánem, který na straně 8 napadeného rozhodnutí po citaci z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 1/2009-153 ze dne 17. 12. 2009: „*Hodnocení vědomostí uplatněných studentem u zkoušky náleží pouze zkušební komisi, před níž ji student koná*“ uvedl, že „... je zřejmé, že pouze zkušební komise byla oprávněna posoudit, zda odvolatel splnil podmínky pro získání Osvědčení či nikoliv.“ Soud k tomu dodává, že výsledek hodnocení vědomostí žalobce zkušební komisí v rámci proběhlé jazykové zkoušky, které se žalobce účastnil, je zcela jednoznačný a svědčí o tom, že žalobce neprokázal znalost českého jazyka na úrovni A1.
32. S ohledem na uvedené dospěl soud k závěru, že námitky v prvním a třetím žalobním bodu nejsou důvodné.
33. Ve druhém žalobním bodu žalobce upozorňuje, že Směrnice obsahuje pravidlo, že vnitrostátní úprava nemůže být pro cizince méně výhodná, než je Směrnice. Žalobce současně tvrdí, že ustanovení § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je v části, která stanoví, že ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinci byl trvalý pobyt povolen na základě náležitostí, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti, v rozporu s čl. 9 odst. 1 písm. a) Směrnice, neboť neobsahuje požadavek, aby se jednalo o podvodné jednání ze strany žadatele. K tomu žalobce poukazuje na judikaturu SDEU, dle níž Evropské právo jako celek má přednost před vnitrostátními předpisy (viz rozsudek SDEU ze dne 15. července 1964, ve věci C-6/64 Costa vs. ENEL).
34. Soud předně konstatuje, že žalobcem předestřenými otázkami se již podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 4. 2019, č. j. 9 Azs 392/2018-48, kde v bodech 23. a následujících mimo jiné uvedl, že „*Ustanovení § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je tedy třeba vykládat konformně s čl. 9 odst. 1 písm. a) směrnice 2003/109/ES, který transponuje do českého práva. Toto ustanovení zní: 1. Dlouhodobě pobývajícím rezident ztrácí nárok na právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta, jestliže a) bylo zjištěno, že právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta bylo získáno podvodem; (...) Česká a unijní úprava zde nejsou v rozporu, jak tvrdí stěžovatel, neboť vnitrostátní ustanovení lze vyložit souladně s požadavky právě citovaného článku směrnice 2003/109/ES. Z povinnosti vykládat § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců konformně s citovaným ustanovením směrnice plyne, že k naplnění jeho podmínek je potřebný také aspekt podvodného jednání, byť v samotném zákonném ustanovení není výslovně uveden. Jinak řečeno, ke zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu je možno přistoupit pouze tehdy, pokud jsou cizincem předložené náležitosti padělané anebo pozměněné, v takovém případě je totiž aspekt „podvodnosti“ obsažen již v samotném pojmu padělání či pozměnění, anebo pokud cizinec předloží náležitosti, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti, a to z důvodu podvodného jednání. Stěžovatel ovšem jde ve svém výkladu citovaného ustanovení ještě dál a tvrdí, že nestačí jen přítomnost podvodného jednání, ale že musí jít o podvod připsatelný samotnému cizinci. K tomu pak uvádí, že on sám se podvodu nedopustil, zejména pak ne podvodu ve smyslu § 209 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku. K tomu je třeba nejprve vyjasnit, že z ničeho neplyne, že by podmínka „podvodu“ uvedená v čl. 9 odst. 1 písm. a) směrnice 2003/109/ES byla naplněna pouze spácháním trestného činu podvodu ve smyslu českého trestního zákoníku. Takový výklad by odporoval principu autonomního výkladu pojmů*

unijního práva, přičemž z ničeho neplyne, že by směrnice ke splnění této podmínky vyžadovala všechny znaky skutkové podstaty trestného činu podvodu (popřípadě dokonce odsouzení za něj), tedy nejen uvedení v omyl, využití cizího omylu nebo zamlčení podstatné skutečnosti, ale také sebeobohacení a způsobení škody nikoli nepatrné na cizím majetku. Navíc nelze přehlédnout, že jiné jazykové verze, které jsou i z hlediska českého práva stejně závazné jako jazyková verze česká, dávají pro toto odlišení terminologický podklad, když mluví spíše o „podvodném jednání“ než o „podvodu“ (příkladem možno uvést německé „auf täuschende Art und Weise erlangt hat“, anglické „fraudulent acquisition“, francouzské „l'acquisition frauduleuse“, či slovenské „zistenie podvodného získania“). Citovaný článek tedy požaduje, aby právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta bylo získáno „podvodným jednáním“ v obecném významu tohoto spojení, nikoli nutně aby bylo získáno „podvodem“ ve smyslu skutkové podstaty obsažené v § 209 trestního zákoníku. Je pravdou, že ve správním řízení ani v řízení před městským soudem nebylo prokazováno, zda a případně jakým způsobem se podvodného jednání dopustil sám stěžovatel. Ze samotného textu směrnice 2003/109/ES, a tedy ani z § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců vykládaného konformně s ní, na první pohled neplyne, zda je nutné, aby se podvodného jednání dopustil přímo sám cizinec, o jehož povolení k trvalému pobytu jde, nebo zda za určitých podmínek stačí, že se tohoto podvodného jednání dopustil někdo jiný.“ Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku ze dne 10. 4. 2019 rovněž poukázal na rozsudek SDEU ze dne 14. 3. 2019, C-557/17, Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie proti Y. Z., Z. Z., Y. Y., z něhož vyplývá, že není nutné, aby se podvodného jednání dopustil samotný cizinec. Podstatné je, že k podvodnému jednání dojde a že jej cizinec využije. Závěrem pak Nejvyšší správní soud poznamenal, že „V nyní posuzovaném případě ovšem bylo pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dostatečné již to, že bylo bez pochyb prokázáno, že se podvodného jednání dopustil sám stěžovatel. Výše již bylo rozebráno, že u jazykové zkoušky neuspěl a musel si být svého neúspěchu vědom, a přesto předložil osvědčení tvrdící pravý opak. I samotné předložení osvědčení, které prokazuje úspěšné složení zkoušky, přestože zkouška byla složena neúspěšně a cizinec si musel být neúspěšného složení zkoušky vědom, je podle názoru NSS nutno chápat jako „podvodné jednání“ ve smyslu čl. 9 odst. 1 písm. a) směrnice 2003/109/ES. Za této situace správní orgány nemusely zjišťovat, zda kromě podvodného jednání samotného stěžovatele, spočívajícího v předložení vědomě nepravdivého osvědčení Ministerstvu vnitra, bylo přítomno i další podvodné jednání spočívající ve vyhotovení tohoto osvědčení, ať už v podobě jeho zfalšování, pozměnění nebo třeba vyhotovení pracovníkem jazykové školy v důsledku korupce. I takové podvodné jednání jiné osoby, pokud by je stěžovatel využil ve svůj prospěch, by sice pohledem právě citovaného rozsudku Soudního dvora EU bylo dostatečné k naplnění podmínky podvodného jednání ve smyslu čl. 9 odst. 1 písm. a) směrnice 2003/109/ES; v nyní posuzovaném případě je však podstatné to, že se podvodného jednání spočívajícího ve vědomém předložení tohoto nepravdivého osvědčení dopustil sám stěžovatel.“ Protože se v nyní posuzovaném případě jedná o skutkově obdobný případ, lze výše uvedený závěr učinit i v této věci.

35. Z uvedených důvodů nejsou ani námitky ve druhém žalobním bodu důvodnými.
36. Ve čtvrtém žalobním bodu namítá žalobce, že Osvědčení je veřejnou listinou, a proto mu svědčí presumpce správnosti. Z napadených rozhodnutí není přitom zjevné, na základě čeho je upřednostňováno a hodnoceno jako důkaz s vyšší právní silou sdělení ředitele školy oproti této veřejné listině, které přitom zrušeno nebylo.
37. Jak již bylo správně odvolacím orgánem v napadeném rozhodnutí uvedeno (na straně 7 napadeného rozhodnutí), ministerstvo postavilo své rozhodnutí nikoliv na tom, že by

odvolatel předložil padělané nebo pozměněné Osvědčení, ale na skutečnosti, že předložené Osvědčení

neodpovídalo skutečnosti. Osvědčení v rozporu se skutečností, průběhem a výsledkem jazykové zkoušky, konané s odvolatelem dne 17. 6. 2015, potvrzovalo úspěšné složení jazykové zkoušky povinné pro získání povolení k trvalému pobytu a to navzdory průběhu a výsledku jazykové zkoušky konané dne 17. 6. 2015. Rovněž potvrzovalo, že žadatel prokázal požadovanou znalost českého jazyka na úrovni A1 podle Společného evropského referenčního rámce pro jazyky, jež je požadována v ustanovení § 1 vyhlášky č. 348/2008 Sb. Přitom z listin předložených Jazykovou školou (viz bod 26. tohoto rozsudku) vyplývá, že žalobce neuspěl v písemné části zkoušky, a to čtení s porozuměním, a vůbec neabsolvoval ústní zkoušku, tudíž neprokázal při jazykové zkoušce ze dne 17. 6. 2015 požadovanou znalost českého jazyka ve smyslu výše uvedené vyhlášky.

38. Je třeba připomenout, že ve správním řízení nebyla předmětem řízení šetření okolností, za kterých žalobce osvědčení získal ani otázka, zda žalobcem předložené osvědčení je falzifikátem či nikoli. Taková povinnost, tj. zjištění okolností získání osvědčení a pravost předloženého osvědčení – pro správní orgán z ustanovení § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců nevyplyvá. Jeho povinností je zjistit, zda v původním řízení o žádosti o povolení k pobytu předložené doklady neobsahují nepravdivé údaje. Této povinnosti správní orgány dostály, což bylo zjištěno a prokázáno školou předloženými doklady, zejména „Potvrzením o zkoušce z českého jazyka pro trvalý pobyt v ČR“, z něhož jsou patrné výsledky jednotlivých částí zkoušky a především je zřejmé, že se žalobce nepodrobil ústní zkoušce. To znamená, že jazyková zkouška nemohla být úspěšně žalobcem vykonána a údaje, uvedené v předloženém osvědčení, jsou proto údaji, které neodpovídají skutečnosti.
39. S ohledem na uvedené nejsou tedy námitky ve čtvrtém žalobním bodu důvodnými.
40. *V závěrečném pátém žalobním bodu* žalobce namítá, že z ust. § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že se musí jednat o údaje „podstatné“ pro posouzení žádosti, přičemž současně tvrdí, že podstatnost zkoušky z českého jazyka pro posouzení žádosti o trvalý pobyt nemá oporu v žádném ustanovení Směrnice. Za dodržování integračních opatření by dle žalobce bylo možno považovat, kdyby byla stanovena povinnost navštěvovat kurzy českého jazyka.
41. Odvolací orgán se k této námitce vyjádřil na straně 8 a 9 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že *„Podle čl. 5 odst. 2 Směrnice členské státy mohou požadovat, aby státní příslušníci třetích zemí dodržovali integrační opatření v souladu s vnitrostátním právem. Za takovéto opatření pak lze dle Komise bezpochyby považovat povinnost stanovenou žadatelům o povolení k trvalému pobytu vnitrostátní úpravou, a to dle ustanovení § 70 odst. 2 zákona o pobytu cizinců prokázat požadovanou znalost českého jazyka. Dle čl. 9 odst. 1 písm. a) Směrnice dlouhodobě pobývajícím rezident ztrácí nárok na právní postavení dlouhodobě pobývajícím rezidenta, jestliže bylo zjištěno, že právní postavení dlouhodobě pobývajícím rezidenta bylo získáno podvodem. Výše uvedené umožňuje zrušit platnost povolení k trvalému pobytu, jež získal cizinec podvodným jednáním v souvislosti s osvědčením, na jehož základě cizinec získal povolení k trvalému pobytu.“* Soud se s uvedenou úvahou ztotožňuje a odkazuje na ust. § 70 odst. 2 písm. h) zákona o pobytu, který doklad prokazující požadovanou znalost českého jazyka považuje za podmínku pro vydání příslušného povolení. Požadavek na doložení určité znalosti českého jazyka jako předpoklad pro udělení povolení k trvalému pobytu je zcela v souladu s čl. 5 (nazvaném jako „Podmínky pro získání právního postavení

dlouhodobě pobývajícího rezidenta“) odst. 2 Směrnice, podle kterého „členské státy mohou požadovat, aby státní příslušníci třetích zemí dodržovali integrační opatření v souladu s vnitrostátním právem“. Toto ustanovení členským státům přiznává možnost podmínit získání postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta předchozím splněním některých integračních podmínek. Prokázání znalosti jazyka hostitelského členského státu na určité úrovni je zcela jistě v souladu s naplňováním cílů sledovaných Směrnicí, neboť jeho smyslem je usnadnit komunikaci mezi státními příslušníky třetích zemí a státními příslušníky dotčeného státu a případně podpořit vzájemné působení a rozvoj sociálních vztahů mezi nimi. Takový požadavek tedy lze považovat za integrační opatření. Povinnost složit zkoušku z jazyka na určité úrovni, jako předpoklad pro udělení povolení k trvalému pobytu, tak nelze považovat za požadavek, který by byl v rozporu s unijním právem.

42. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
43. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. srpna 2019

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu